

SOPAR DE CLAUSURA DE LA X TROBADA CULTURAL DE COMUNITATS CATALANES DEL CON SUD D'AMÈRICA

Santiago (Xile), 26 d'octubre de 2007

Senyor Sigfrid Grimau, president del Centre Català de Santiago de Xile; *excelentísimo señor* José Antonio Martínez de Villarreal, ambaixador d'Espanya a Xile; senyor Àngel Cortadelles, director general de Relacions Internacionals de la Generalitat de Catalunya; autoritats; presidents dels casals del con sud d'Amèrica, com a president del Parlament, en els actes institucionals sovint expresso l'honor de representar el poble de Catalunya.

Aquest honor hi és, però també hi és, i així els ho vull expressar, l'emoció que comporta retrobar-se amb les comunitats catalanes a l'exterior, amb els qui representeu una part important de la història de Catalunya, i també de Catalunya, amb els qui heu tingut un paper fonamental per mantenir viva la nostra identitat.

Malgrat alguns gestos institucionals, i alguns avenços, sens dubte, sincerament penso que encara no hem aconseguit saldar el deute amb vostès, amb el que vostès representen. La Catalunya del segle XXI no en té prou coneixement, ni n'ha fet prou reconeixement. La Catalunya del segle XXI està encara en deute amb les Catalunyes de l'exterior, entre altres amb la Catalunya de l'exili. Forma part dels entrebancs que els exercicis de memòria històrica troben encara al nostre país, del llast d'una transició que va funcionar per recuperar i consolidar la democràcia però que va deixar massa temes pendents.

Els darrers mesos, i sobretot les darreres setmanes, he repetit sovint una frase en diversos actes i en diversos marcs diferents. Deia: %Gal passar pàgina de la història, però no la podem passar en blanc.+Hi afegiria avui que tampoc no la podem passar reduint el paper de la Catalunya a l'exili, de la Catalunya a l'exterior, a un peu de pàgina amb lletra petita.

Per això és especialment important, com els deia abans, la Llei del Memorial Democràtic, que aquesta setmana ha aprovat el Parlament de Catalunya. Ha

de ajudar a saldar el deute amb la nostra memòria, amb el nostre passat, amb nosaltres mateixos, una llei que de segur és important per als catalans de Xile i de la resta de països del continent, països que van ser refugi per a milers de catalans, refugi per a la nostra cultura.

Lamentablement, la història té un humor macabre: anys després, dictadures a Xile, a l'Argentina, a l'Uruguai, van empènyer moltes persones a fer el camí invers.

I el corrent migratori continua. Els vincles no són només històrics; són vius, són de present i futur. Avui, per exemple, a Catalunya hi resideixen gairebé 20.000 persones nascudes a Xile i més de 300.000 persones de l'Amèrica del Sud.

Per contra, les inversions de Catalunya a l'Amèrica Llatina només representen el 2,9 per cent de les nostres inversions a l'estranger. I pel que fa al comerç només el 6 per cent de les exportacions les fem a l'Amèrica del Sud, un 3,9 per cent pel que fa a les importacions.

Hi ha, doncs, molt camí a recórrer, i aquest és el camí que hem de recórrer en aquest moment, en el segle XXI, en el món que ve. Ens uneixen vincles de passat, per descomptat, ha quedat clar. Ara toca establir vincles de present i, sobretot, vincles de futur, un futur que en el cas de Catalunya passa per la seva projecció exterior, per la seva internacionalització en tots els àmbits. En aquest món global dels nostres temps, l'escenari bàsic de Catalunya, dels catalans, és el món sencer. Hi insisteixo: en tots els àmbits. Catalunya necessita projectar-se directament al món. Ens hem de mostrar com una realitat amb identitat pròpia, hem de difondre una marca d'identitat de qualitat i de prestigi, Catalunya, que es faci un lloc en el món globalitzat.

L'exemple recent de la Fira de Frankfurt, en què la cultura catalana ha estat la convidada d'honor, també els ho deia abans, ha estat un pas important en el terreny cultural. No ha estat l'únic. També se'n fan en l'àmbit comercial, en l'àmbit productiu, en el de recerca científica, etcètera.

Catalunya és una nació de progrés que vol decidir el seu propi futur, que vol parlar amb veu pròpia, que vol relacionar-se de manera directa amb el món,

perquè només així podrem ser un més en el poble de pobles que és el món global dels nostres temps.

I en tot això els casals catalans a l'exterior, els catalans que viuen, treballen o es relacionen amb l'exterior de Catalunya, hi teniu un paper a jugar. En la projecció exterior de Catalunya és fonamental cada persona, cada contacte, cada vincle. Formeu part, com us he explicat abans, del que s'anomena la "diplomàcia pública". Vulgueu o no, conscients o no, fins i tot, vosaltres ajudeu a configurar la imatge de Catalunya a l'exterior. En certa manera, sou representants de la marca Catalunya, a què feia referència fa un moment. Sou punts de contacte, sou ambaixadors civils i socials, sou un capital valuós per a la nació catalana, per al seu procés de projecció exterior i d'internacionalització. I com deia aquell, al segle XXI Catalunya serà internacional o no serà.

Dit això, només vull afegir el meu agraïment per la invitació a participar en aquesta X Trobada Cultural de Comunitats Catalanes del Con Sud d'Amèrica, i insisteixo que vostès no representen només una part important del passat de Catalunya, i en això els joves hi tenen molt a dir: vostès representen un paper cabdal per al futur de Catalunya, precisament per al futur de Catalunya.

Acabo aquesta intervenció amb una invitació. Del 21 al 25 d'abril, si no ho tinc mal entès, de l'any que ve es fa la trobada a Tarragona dels casals catalans, que de fet l'any 2005, si no ho recordo malament, ja la vam fer i van venir al Parlament. Doncs, en tot cas, que quedi constància avui i aquí, a Santiago, de la invitació formal que els faig perquè vinguin al Parlament de Catalunya i perquè de alguna manera puguem retrobar-nos, en aquest cas en aquell marc institucional, que és el que representa el nostre poble, el nostre país. Tinguin per descomptat que per a nosaltres, per al Parlament, per a la institució, serà un honor rebre-los a la casa del poble. Per tant, els espero el mes d'abril a Catalunya.

Moltes gràcies, molt bon sopar, moltes felicitats al Casal de Santiago de Xile per l'organització i per com ha anat tot i, si m'ho permeten, visca Xile i visca Catalunya!